

OWEN SCHUMACHER

Owen Schumacher is acteur, schrijver en fotograaf. In deze rubriek vertelt hij maandelijks het verhaal achter een van zijn foto's.
owenschumacher.nl
Instagram: @schumacherowen

Hoop

Er was de afgelopen maanden veel aandacht voor het prachtige werk van Erwin Olaf, met een schitterende overzichtstentoonstelling in Den Haag, en in het Rijksmuseum ging zijn werk in de tentoonstelling *12 x Erwin Olaf* de confrontatie aan met een aantal oude meesters. Zijn foto's hebben die vergelijking glansrijk doorstaan.

Met name zijn beelden van de afgelopen jaren vind ik schitterend. Het zijn juweeltjes, waarin een gevoel gecomponeerd wordt en de pixels van de camera zijn gebruikt als een schilderspalet. Hij speelt met licht als een zeventiende-eeuwse schilder en toch meet hij mij met al die controle en stilering te raken, een gevoel over te brengen: empathie, kwetsbaarheid of hoop.

Het is werk voor de eeuwigheid. En alles is onder controle, gecreëerd vanuit het niets. Hij zoekt of maakt een set; vindt daarbij het passende model, de juiste kleding en objecten om met het zelfgekozen licht iets te laten ontstaan dat er daarvoor nog niet was. Blijkbaar heeft hij de foto al in zijn hoofd en hoeft hij het alleen nog maar te reproduceren. Of misschien ontstaat de afbeelding al doende, op de set zoekend naar het juiste beeld met behulp van de gekozen ingrediënten. Ik zou dat graag willen weten.

Ik denk dat de vraag hoe dat beeld ontstaat me vooral zo intrigeert omdat het zo totaal anders is dan hoe ik zelf gewend ben om te fotograferen. En ik wil mijn kiekjes op geen enkele manier vergelijken met de foto's van Erwin Olaf, maar probeer wel te begrijpen hoe dat werkt.

Ik creëer juist zo min mogelijk en gebruik mijn toestel vrijwel alleen om vast te leggen wat ik zie, een bestaande situatie. Om te registreren in plaats van te creëren. Ik wil juist zo min mogelijk ingrijpen in de werkelijkheid. Naar mijn gevoel rechtvaardigt die 'echtheid' dat ik die foto maak. Het bestaat, ik zie het, ik leg het vast en omdat het mij raakt of iets doet, gebeurt dat hopelijk ook bij de toeschouwer. Ik zou de mensen op mijn foto met gemak kunnen aanspreken en kunnen vragen of ze dezelfde activiteit nog eens zouden willen verrichten, maar dan net met mooier licht, of dat ze niet worden afgedekt door een toevallige passant, maar dat zou voelen als valsspelen.

En toch ben ik volgens mij op zoek om bij de kijker hetzelfde te bewerkstelligen als wat Erwin Olaf beoogt. Ook ik wil dat het de toeschouwer iets doet. Een glimlach, een gevoel van empathie voor hoe wij hier allemaal maar ploeterende sukkelars zijn, of iets van hoop.

En soms gebeurt er dan voor mijn lens iets wat mijn hoofd nooit had kunnen verzinnen, maar waarvan ik denk: dit is een schilderij. Ik had dat bij deze foto, die ik nam op Station Antwerpen Centraal.

Ik probeerde iets te vangen van dat imponerende gebouw en de permanente bedrijvigheid. Het komen en gaan. En opeens was het iets rustiger op de trap van dat monumentale gebouw en zag ik deze vrouw van de trap af komen. Ze was in verwachting en sleepte een rolkoffer achter zich aan van de trap. Als ik had mogen kiezen, zou ik haar dit gele jurkje hebben aangetrokken. Ze lijkt niet helemaal te weten waar ze moet zijn, maar ze lijkt op zoek naar een nieuw begin voor haar en haar baby. Ik vul het allemaal maar in, in mijn hoofd. Misschien komt ze gewoon net terug van een weekje Torremolinos. Maar dat doet dit beeld voor mij. Daar, *live*, voor mijn ogen.

Ik heb geen controle over licht. Ik ben tamelijk beroerd in beeldbewerking, ik kan het dus niet mooier maken dan het al is, maar dit is wat in mijn stijl het dichtst komt bij wat ik bewonder aan Erwin Olaf. Het zou mijn schets zijn als ik zijn ambacht beheerste. Voorlopig noem ik het: *Hoop*. ●

© OWEN SCHUMACHER